

Inleiding

'Het universum in een zandkorrel zien
en het paradijs in een bloem, het
oneindige in de handpalm houden
en in een uur de eeuwigheid ervaren.'

William Blake

De bereiding van effectieve medicijnen uit de bladeren van de olijfbom heeft een lange geschiedenis tot deze in de zeventiende eeuw buiten het gezichtsveld van de geneeskunde geraakte. Daarna was het geruime tijd stil rondom de bladeren van de levensboom. Pas in het midden van de vorige eeuw werden zij herontdekt en volgens de nieuwste maatstaven onderzocht en bestudeerd.

Het onderzoek in de laboratoria bracht langzamerhand de reden aan het licht waarom de olijfbladeren eens zo gewaardeerd werden: hun veelzijdige werkzaamheid die hen tot een sterk elixer voor de gezondheid maakte. Het ging er nu om deze kracht opnieuw te gebruiken. De wegbereider daarvoor was Thomas Lommel, hij bracht de oude kennis van de levenskracht van de olijfbom met de door hem ontwikkelde olijfbomtherapie in één klap naar onze tijd. Dankzij zijn passie voor de levensboom en zijn intuïtie ontwikkelde hij bovendien uit de bladeren zeer effectieve elixers. Daarmee is de antieke oerdrank teruggekomen in onze tijd.

Sterren, olijfbomen en een profetie

Alles is begonnen met een blik op de sterren. Toen Lommel net twintig was, bezocht hij een astrologe in verband met de liefde. Deze

vertelde hem en passant dat hij zijn eigenlijke roeping pas zou vinden als hij midden dertig zou zijn, en wel door een ingrijpende gebeurtenis in zijn leven. Op zijn vraag naar de aard van die roeping antwoordde de astrologe dat die met de aarde, creatieve arbeid en bomen onder de mediterrane zon te maken zou hebben. Lommel schreef aan deze profetie echter geen verdere betekenis toe. Ten eerste ontbrak bij hem het geloof aan zulke uitspraken en ten tweede waren zijn levensdoelen en wensen destijds vooral van materiële aard. De prijs die hij betaalde voor het streven naar die doelen bestond uit verliezen op het persoonlijke vlak en een slechte gezondheid.

In die tijd van, zoals hij het zelf noemt, ‘stille en uitzichtloosheid’, liet Thomas Lommel voor het eerst in zijn leven de jaren de revue passeren. Hij herinnerde zich de woorden van de astrologe en ook een prachtige droom die hij had gehad toen hij bijna dertig was: hij reisde naar Griekenland en produceerde daar van zijn eigen olijfbomen de fijnste olijfolie. Hij wist wel niet waarom juist olijfolie en olijfbomen, maar op een of andere manier hadden die hem destijds aangetrokken.

Het begin van een langdurige vriendschap

In 1997, toen Thomas Lommel drieëndertig jaar oud was, besloot hij zijn roeping te volgen om zich volledig met de olijfbom bezig te houden. Ondanks veel weerstand van buitenaf nam hij zich voor een onderneming te stichten, uitsluitend gewijd aan de levenskracht van de olijfbom.

Lommel begon de olijfbom te betrekken in zijn dagelijkse meditatie. Na een poosje had hij het gevoel dat hij zich ondanks de grote afstand kon inleven in de bomen, ja, dat er zelfs sprake was van een soort van communicatie. Daarbij kreeg hij op veel vragen die hij ‘zijn’ bomen stelde steeds meer antwoorden. Hij wilde bijvoorbeeld het gewicht aan olijven weten dat een olijfbom gemiddeld per jaar draagt. Na enkele weken kwam het antwoord ‘twintig kilogram’ bij hem op. Vervolgens vroeg Lommel hoeveel olijven er nodig zijn voor één liter olijfolie. Zijn gevoel zei hem vijf kilogram. Beide antwoorden kwamen overeen met de werkelijke hoeveelheden. Hoe kon hij

dat zo precies weten? Was er werkelijk sprake van een soort communicatie tussen hem en de bomen, of berustte alles op toeval?

Hierna begon hij zich met biofotonen, kwantumfysica en het communiceren met planten bezig te houden. Hoe dieper hij in deze materie dook, des te meer kwam hij tot nieuwe inzichten. Hij raakte er steeds meer van overtuigd dat alles met elkaar communiceert, dat alles met alles is verbonden en dus samen een geheel vormt. Het werd hem duidelijk dat zijn ervaringen met olijfbomen niet op inbeelding of toeval berustten. Hij kreeg zijn vertrouwen en zijn geloof in een grote, ons omgevende ordening terug.

Lommel begon zich intensief in de olijfbomen en hun levenskracht te verdiepen, wat ertoe leidde dat hij zichzelf ermee behandelde. Zijn inwendig en uitwendig verbruik van olijfolie steeg van nul tot vijftig liter per jaar. Hij wreef zich elke ochtend na het douchen met olijfolie in en onttrok gifstoffen aan zijn lichaam door mondspoeling met olijfolie. Voorts dronk hij 's morgens vroeg drie eetlepels olijfolie. Bij het ontbijt en ook bij de andere maaltijden mocht olijfolie niet meer ontbreken. Of het nu pasta, vis, vlees, groente, soep, schapenkaas, sla of zelfs fruit zoals aardbeien, bananen en ananas betrof, over alles kwam een scheutje olijfolie. Naar Lommel beweert, heeft hij zelfs in olijfolie een bad genomen.

Dat smaakte niet alleen uitstekend en was goed voor zijn huid, maar olijfolie maakte hem ook weer gezond. Na ongeveer een half jaar verdwenen de zweren in zijn maag en endeldarm, net als zijn aambeien. Zijn bloedwaarden waren zo goed dat het leek of Lommel tien jaar jonger was geworden. Ook zijn hartritmestoornissen waren abrupt verdwenen en hij kon zelfs weer op zijn hartzijde slapen. Zijn bloeddruk was perfect, zijn ouderdomsvlekken waren afgenomen en zijn huidbeeld was met tien jaar verjongd. 'Ik was weer actief en vol levensvreugde en verloor en passant meer dan tien kilo aan gewicht.'

Na deze ervaringen vertrok Lommel naar Italië om zijn kennis in praktijk te brengen. Hij wilde vooral 'zijn' bomen bedanken omdat zij hem door zijn moeilijkste tijd hadden gelooft en hem nieuwe levensinzichten hadden gegeven.

In Italië kwam hij erachter dat er nog veel andere mensen waren die net zo overtuigd waren van de kracht van de olijfbom als hij. Vervolgens stichtte hij de 'Cooperativa Mediterranea', een vereniging van olijfkwekers in het Middellandse Zeegebied. Het doel was de adoptie van olijfbomen aan te bieden, waaraan de mogelijkheid verbonden was de fijnste olie van de eigen boom te verkrijgen. Iedere boom moest een sticker met de naam van zijn eigenaar dragen om werkelijk de eigen olijfolie te krijgen. Er werden blindproeven uitgevoerd, waarbij het erom ging de kleur van de olie te zien en haar geur en smaak te ervaren. Daarbij diende je meer op de eigen waarneming te vertrouwen dan op een biolabel, dat weinig zegt over de ware kwaliteit van een olijfolie. Aan de hand van blindproeven leer je hoe goede olijfolie en natuurlijk ook een goede wijn moeten geuren en smaken. Lommel biedt daarom regelmatig gelegenheid voor het proeven van olijfolie aan. Daarbij mengt hij bij de meer of minder goede oliën ook de zogenaamde geraffineerde, dus 'dode' olijfolie. Opmerkelijk is dat vaak meer dan de helft van de deelnemers aan deze olie de voorkeur geeft, wat meestal ligt aan het feit dat deze gebrekkige olie de minste eigen geur bezit.

Kennismaking met de oerdrank

Lommel reisde in deze tijd telkens enkele maanden achter elkaar door Zuid-Europa: Toscane, Apulië, Abbruzzan, Lazio en vervolgens Andalusië in het zuiden van Spanje.

Op een dag had hij het geluk in Zuid-Italië kennis te maken met een grasgroene drank. Deze smaakte vreselijk bitter en werd door de grootmoeder in borrelglasjes aan de rest van de familie aange-reikt. Dit was de zogenoemde oerdrank uit het blad van de olijfbom. Daarvoor werden de verse bladeren in een vijzel gedaan en met wat bronwater tot de grasgroene drank bereid. Omdat het drankje vreselijk bitter smaakt, zagen de ouderen er nauwlettend op toe, dat de kinderen het 's morgens vroeg ook werkelijk dronken.

Lommel was weliswaar op de hoogte van de enorme kracht die in de bladeren van de olijfbom schuilt, maar wat nieuw voor hem

was en hem enthousiast maakte, was de eenvoudige bereidingswijze van het extract. Je hoefde het alleen nog maar te drinken, wat door de bittere smaak ook het probleem was ... De bittere smaak was stellig een van de redenen waarom het elixer, ondanks zijn wonderbaarlijke werking, geruime tijd in de vergetelheid was geraakt.

De oude olijkwekers maakten Lommel niet alleen bekend met de oerdrank, maar legden hem ook uit hoe en welke planten en wilde kruiden synergieën vormen met de olijfbom. Ook maakten zij hem deelgenoot van de bereidingswijze van oeroude recepten, die al in de geneeskunde van de kloosters voor zowel inwendig als uitwendig gebruik werden toegepast.

Ambassadeur van de olijfbom

Na de eerste kennismaking met de oerdrank begon Lommel reclame te maken voor de al eerder genoemde adoptie van olijfbomen. Zijn eerste professionele pogingen de olijfbomen op de markt te brengen leidden echter niet tot het gewenste resultaat. De eerste honderdjarige olijfbomen leverden bij internetveilingen teleurstellende prijzen op. Dus zocht hij naar nieuwe wegen om zijn bomen aan de man te brengen. Daarbij ontmoette hij een vrouw die zich na een paar maanden net zo tot de levensboom voelde aangetrokken als hij. Zij luisterde een avond lang naar zijn verhaal over de olijfbom en meldde zich enkele weken later met de vraag: 'Hoe zat dat ook alweer met die bomen?'

Lommel trof in haar de vrouw met wie hij een gemeenschappelijke visie kon delen, zowel zakelijk als privé. Zij besloten samen een onderneming op te richten op basis van de olijfbom en in overeenstemming daarmee hun visie uit te dragen. Dat doen zij tot op de dag van vandaag samen. Nadat zij hadden besloten zich op Mallorca te vestigen, probeerden zij uit de oerdrank een drankje te ontwikkelen dat voldoet aan de eisen van onze tijd. Daarbij gingen zij net zo intuïtief te werk als later bij de creatie van hun olijfbom-natuurcosmetica: alles wat zich in de natuurlijke omgeving van de boom bevindt, past bij diens kracht en resulteert in een natuurlijke

synergie. Voor deze kennis heb je op grond van de ervaringen van Lommel geen laboratoria nodig, maar een natuurlijk begrip voor de samenhang in de natuur.

Dat het heel eenvoudig klinkt, hoeft niet te betekenen dat het ontwikkelen van het elixer geen tegenspoed kende. Bijna alle laboratoria in Europa werden aangeschreven. De toegezonden monsters waren echter zonder uitzondering veranderd in een bruin vocht. Het is heel moeilijk om de prachtige natuurlijke groene kleur uit het olijfolieblad in stand te houden. Het chlorofyl dat de bladeren kleurt, wordt namelijk onder invloed van zuurstof binnen enkele uren omgezet, waardoor het er totaal anders gaat uitzien. Wat pas nog knalgroen was, wordt in een handomdraai bruin. Daarbij kwam dat de Lommels en hun team onder grote druk stonden. De website over het elixer stond al op internet en dus moesten zij ook kunnen leveren. Maar op een dag was het raak (zoets als de hoofdprijs winnen in de loterij); het elixer bleef groen.

Dit eerste product werd door de Lommels op de markt gebracht, maar er gebeurde weinig. Pas in de zomer van 2004 kwamen er berichten van artsen en therapeuten over hun ervaringen binnen, en daarbij steeds meer bestellingen. Ook de positieve respons op de enorme energie van het extract was groot: er werden zeer hoge waarden aan Bovis-eenheden gemeten. Vanaf dat moment gingen de Lommels zich met Bovis-eenheden en levensenergie bezighouden. Deze kennis pasten zij toe op hun volgende producten, de cosmetica.

Het besluit cosmetica te produceren lag voor de hand. De boombladeren en de olijfolie waren immers ook altijd voor lichaamsverzorging gebruikt. Bovendien had Lommel al jarenlang goede ervaringen met zijn dagelijkse olijfoliereiniging. Tot de totaliteit van de olijfbomtherapie behoren daarom naast producten voor inwendig gebruik ook producten voor uitwendig gebruik.

De natuurosmetica zijn gebaseerd op de totale levenskracht van de olijfbom en op het versgeperste sap van de bladeren, wat op dit moment wereldwijd nog uniek is. Het hoofdbestanddeel is niet zoals bij bijna alle andere cosmetica water, maar het versgeperste sap uit de

olijfbladeren. Dit sap gaat veroudering van de huid tegen. Alle andere ingrediënten komen voort uit oeroude bereidingswijzen van medicijnen in het Middellandse Zeegebied, die hun wortels hebben in de kloostergeneeskunde. Het is daarbij belangrijk dat de extracten uit planten en wilde kruiden natuurlijke synergieën vormen met de levenskracht van de olijfbom. Zij zijn meestal in de directe omgeving van de boom te vinden. De planten en kruiden die voor ingrediënten in aanmerking komen, worden eerst nauwkeurig onderzocht en er wordt gemeten in welke doseringen ze het beste bij elkaar passen. Alle producten van de Lommels worden ook nu nog met de hand gemaakt en komen maximaal vers bij de klanten aan. Er wordt geen voorraad aangehouden, maar elke week bereiken verse producten de laadplaats van waaruit zij direct naar de klanten worden verzonden.

De visie

Het doel is de levenskracht van de olijfbom voor zo veel mogelijk mensen toegankelijk te maken en daardoor een natuurlijke kringloop te scheppen, die het mogelijk maakt de duizenden jaren oude hoogontwikkelde cultuur van de olijfbom te beschermen en te behouden. De olijfbomtherapie moet over een paar jaar net zo bekend zijn als thans haar Aziatische zuster ayurveda. Binnenkort zullen schoonheidsinstituten in heel Europa de olijfbomtherapie aanbieden. Zij zorgen voor de verbreiding van de oude kennis en kunnen tevens als opleidingsoord voor de olijfbomtherapie dienst doen.

De Levensboom

'Hier ontsprong het gewas, waarop
zich noch Azië, noch het geweldige
Dorische eiland van Pelops beroemt: een
gewas, nooit veranderend, aan zichzelf ontspruitend
bewonderd door de vijand, de trots
van deze inheemse bodem, grijs glanzend
loof van de eeuwig voortbrengende
olijfboom. Geen jongeling, geen bejaarde zal
zich verstouten de hand te slaan
aan de heilige bomen.'

Sophocles, 496 – 405 v. Chr.

Toen Sophocles deze regels schreef, bestond er met betrekking tot de heilige olijfbomen al een lange traditie. Niet alleen rondom de Middellandse Zee, maar ook op veel andere plaatsen van de oude wereld waren zij inheems, onder andere in Klein-Azië, Noordwest-Afrika en Egypte.

De olijfboom en zijn producten begeleiden en drukken hun stempel op de cultuur van de bevolking van Klein-Azië en die rondom de Middellandse Zee vanaf de Oudheid tot nu. De samenhang tussen de hoogontwikkelde cultuur en de enorme hoogachting voor de olijfboom is beslist meer dan puur toeval. Athene, de beschermgodin van de olijfboom, is eveneens de godin van de wijsheid. Aristoteles filosofeerde over de olijfboom en Plato stelde de olijf boven alle andere voedingsmiddelen. Maar niet alleen op ideëel en filosofisch terrein wist de levensboom in de Oudheid aanspraken te doen gelden. De grote historicus en schrijver van het oude Rome, Plinius de oudere, stelde in zijn omvangrijke werk 'Naturalis historia' vast: 'Met uitzondering van de wijnstok draagt geen andere plant vruchten die met de betekenis van de olijf vergelijkbaar zijn.' Ongetwijfeld hadden deze woorden niet alleen betrekking op de olijf en haar olie als voedingsmiddel, maar ook op al die andere gebruiksmogelijkheden. Olijfolie en de olijfbladeren dienden van oudsher als geneesmiddel en voor lichaamsverzorging. Want al in de Oudheid was men ervan

overtuigd dat beide geschenken van de olijfbom bevorderlijk zijn voor een lang leven en gezondheid. Een overtuiging, die naar wij nu weten, volkomen terecht was.

Grenzeloze fascinatie

De olijfbom is niet alleen een van de oudste cultuurplanten op aarde, maar behoort ook tot die planten die het verst over de wereld zijn verspreid. Gedurende duizenden jaren leidde de weg van de levensboom vanuit Klein-Azië door alle culturen van de Middellandse Zee en vandaar naar de Nieuwe Wereld en het Verre Oosten.

Wij zullen op de volgende pagina's de sporen van deze uitzonderlijke boom volgen en gaan via de stations van zijn verre reis naar de oeroude wortels van zijn legendarische roem.

Ouder dan de Bijbel

We beginnen onze zwerftocht door het verleden bij de oudste ons heden bekende bewijzen van het bestaan van de olijfbom: archeologen hebben versteende olijfbladeren gevonden die uit het tertiair afkomstig zijn en dus meer dan 2,5 miljoen jaar oud zijn. Op het Griekse eiland Santorin zijn eveneens versteende olijfbladeren gevonden van ongeveer 37.000 jaar v. Chr. en aan de rand van de Sahara stootte men bij opgravingen op sporen van pollen van de olijfbloesem van ongeveer 12.000 jaar v. Chr.

Wanneer en waar men precies is begonnen met het aanplanten van olijfbomen kunnen wij niet met zekerheid zeggen. Welk volk als eerste op het idee kwam om de bittere vruchten van de olijfbom te proeven en daaruit olie te persen is tot nu toe verborgen gebleven. In ieder geval is men er in botanische vakkringen van overtuigd dat het oorspronkelijke vaderland van de olijfbom in het oostelijke gebied van de Middellandse Zee en in Klein-Azië ligt. De kolonisten en boeren van deze landstreken hebben omstreeks 6000 jaar v. Chr. het enorme nut van de olijfbom ontdekt en zijn met het aanplanten

ervan begonnen, lang voordat de Heilige Schrift tot stand kwam. Het lijkt niet onmogelijk dat de woorden van het Oude en het Nieuwe Testament zijn neergeschreven in het licht van olijfolielampjes.

Vanuit zijn kinderkamer begon de olijfboom dan zijn zegetocht door het gehele Middellandse Zeegebied naar Marokko, Tunesië en Algerije tot in het land van de Nijl.

In het beloofde land

In de joods-christelijke traditie neemt de olijfboom onomstreden een ereplaats in. Het Oude Testament roemt op veel plaatsen zijn schoonheid, bijvoorbeeld in het boek Hosea, waarin de God van Israël wordt vergeleken met de schoonheid van de olijfboom. In beide delen van de Bijbel zijn talrijke verwijzingen naar de olijfboom en de olie van zijn vruchten te vinden, waarbij hij steeds symbool staat voor heiligheid, kracht en wijsheid. Je moet dan bijvoorbeeld denken aan de episode met de duif die door Noach werd uitgezonden en die na de landing van de Ark terugkeerde met een olijftak in zijn snavel. De bladeren zijn dan het zinnebeeld van wedergeboorte en een nieuw begin. Ook moest het land dat aan de kinderen Israëls werd beloofd buitengewoon rijk aan wijnstokken, vijgenbomen, honing, melk en olijfbomen zijn. De oorsprong van het woord Messias, de bijnaam van Jezus Christus, ligt in 'gezalfd', 'geoliede'. Ook de profetie van Mozes aan het ongehoorzame volk van Israël weerspiegelt de hoge waarde die aan de olijfboom werd toegekend: 'Binnen je grenzen zal je olijfbomen hebben, maar je mag niet zalven met olie, want dan zal je boom worden uitgetrokken.' En in Exodus lezen we dat de Heer Mozes opdroeg een 'heilige' zalfolie te bereiden, waarmee hij het altaar, de Ark des Verbonds en Aäron en diens zonen moest zalven. Daartoe mengde Mozes olijfolie, kaneel, suikerriet, mirre en zwarte bessen. Met dat mengsel werden later ook de Israëlitische koningen gezalfd, opdat zij machtig, sterk en wijs zouden zijn.

Het hoge aanzien dat de olijfboom bij het oude volk van Israël genoot, werd ook in het dagelijks leven weerspiegeld. De deuren van Salomons tempel waren gemaakt van het zeer taaie en zeer begeerde

hout van de olijfbom, evenals de gevleugelde cherubijnen met vier gezichten. Koning Salomon en koning David kenden grote betekenis toe aan de olijfbometaanplant en de olijfoliewinning. Koning David zou zelfs eigen bewakers hebben aangesteld, die dag in dag uit in de olijfgaarden patrouilleerden om de bomen en hun vruchten te beschermen tegen wilde dieren en rovers.

Aan de oevers van de Middellandse Zee

Spoedig veroverde de olijfbom het gebied rond de Middellandse Zee. De oudste aanwijzingen van het gebruik van olijfolie zijn te vinden op het Griekse eiland Kreta in het hart van de Middellandse Zee. In de ruïnes van de paleizen van Knossos en Phaistos heeft men manshoge kruiken voor het opslaan van olijfolie van omstreeks 4500 jaar v. Chr. ontdekt. Bovendien stuitten archeologen op kleitabletten waarin aantekeningen over het olieverbouw in enkele steden van het Kretenzer rijk en over de handel met andere landen waren gekrast. De levendige handel tussen Kreta en het rijk van de farao's blijkt onder andere uit wandschilderingen van omstreeks 1500 v. Chr., waarop heel vaak Kretenzer kooplieden zijn afgebeeld.

Na het verval van de Minoïsche cultuur omstreeks 1450 v. Chr. ging het monopolie van de olijfoliehandel over naar de Feniciërs. Deze hadden zich aan de kusten van het huidige Libanon gevestigd en hadden grote invloed in het gehele Middellandse Zeegebied. Op de Fenicische schepen kon men niet alleen kruiken met kostbare inhoud aantreffen, maar ook olijfbomen, die niet minder waardevol waren. Deze waren bestemd voor de Fenicische bezittingen in Italië, Zuid-Frankrijk en aan de noordkust van Afrika, waar zij prachtig gedijden. Want in feite heerste in deze regionen hetzelfde klimaat als in het oostelijke Middellandse Zeegebied.

Vanaf ongeveer 1400 v. Chr. gaan de wegen van de olijfbomen, net als de boom zelf, zich steeds verder vertakken, want in de daaropvolgende eeuwen werden in alle landen rondom de Middellandse Zee zelfstandige olijfbomculturen ontwikkeld.